

[Axel Kristensen.]

Hvad selve udflytningen angår, ved vi, at der næsten ikke var truffet forberedelser. Kun for elektroingeniørerne, der sammen med kemiingeniørerne er dem, der er hårdest ramt af pladsmangelen, havde der fundet enkelte overvejelser sted. Hvis man på grund heraf havde ventet med at påbegynde byggeriet, indtil nye undervisningsplaner var udarbejdet og en fuld projektering forelå, så man vidste, hvad udgifterne ville blive, ville virkningerne af en sådan forbedret undervisning og en forøgelse af de studerendes antal først have vist sig op imod 1980.

Dette kunne dansk erhvervsliv og dermed dansk økonomi ikke vente på, og det var derfor også rigtigt af folketinget at acceptere, at byggeriet i Lundtofte begyndte så omgående som muligt, samtidig med at man fremmede projekteringen mest muligt. Med den usikkerhed, der måtte komme til at herske ved en sådan arbejdsform, hvor man endnu 4 år efter den første vedtagelse ikke har noget sikkert billede af, hvad flytningen vil koste, havde det imidlertid været rigtigere, om man tidligere gennem en rammelovgivning havde givet folketinget bedre føling med sagen og planlæggerne lidt bedre grundlag at planlægge på. Det er nødvendigt at sige, at på dette felt må hovedansvaret selvfølgelig ligge hos finansministeren og fagministeren. Det er fagministeren, der har lejlighed til at følge, hvad der virkelig foregår — en sådan mulighed har finansudvalgets medlemmer jo ikke haft — og derfor må det også være ministerens pligt at sikre, at den udvikling, der foregår, virkelig kommer til finansudvalgets og dermed folketingets kendskab.

Det nu foreliggende lovforslag er meget kortfattet. Det drejer sig kun om at fastsætte et maksimumsbeløb på 500 mill. kr. inkl. de allerede bevilgede og brugte beløb. Endvidere siges det i bemærkningerne, at dersom det måtte blive nødvendigt, må den gamle læreanstalt delvis forblive i brug også efter 1970.

Det, der tilsigtes med denne rammelovgivning, er at klare sig med mindre udgifter, end det hidtil diskuterede skitseforslag ville have medført, hvis det var blevet gennemført. Det er da også klart, at Danmark ikke har råd til at anvende 800 eller

900 mill. kr. til denne specielle opgave; det tror jeg alle vil være enige om. Derfor er det rigtigt, at vi nu får en rammelovgivning, og at vi her i folketinget får diskuteret en sådan lovgivnings indhold.

Når folketinget skal tage stilling til opgavens løsning, må det ikke mindst under hensyn til den i dagbladene førte diskussion klares, hvilke typer ingeniører man vil udanne, hvilke forudsætninger der må kræves opfyldt ved planlægningen, og til en vis grad, hvilket antal man vil uddanne. Det er disse forhold, der bestemmer omkostningerne, når det kommer til stykket. Ved bedømmelsen heraf må der naturligvis tages hensyn til hele uddannelsesområdet for teknikere, og her begår man en fejl, hvis man betragter den ene gruppe af teknikere som mere betydende end den anden. Den ene gruppe er ikke over den anden, og den anden er ikke under den ene. De er lige vigtige og lige nødvendige led i produktionen, de har hver sin nødvendige uddannelse svarende til den opgave, hver af grupperne skal løse.

Af ingeniører er der brug for to hovedtyper. Den ene er den praktiske mand, der gennem undervisning får mulighed for at virke som ingeniør. Vi er som bekendt her i tinget — jeg var ordfører for mit parti dengang — enstemmigt og stærkt gået ind for at give teknikeringeniøruddannelsen, der jo repræsenterer denne form for ingeniøruddannelse, en langt bedre stilling, end den har haft før, hvilket var stærkt tiltrængt.

Den anden gruppe består af de mennesker, der får undervisning efter en studentereksamen, bliver ingeniører og efter at have virket i erhvervslivet i nogen tid får den praktiske erfaring, der virkelig gør dem egnede til at udøve virksomhed som ingeniører.

Hvis man ville kræve af teknikumingeniørerne, at de skulle have den fulde teoretiske og videnskabelige uddannelse, ville man for det første give dem en større teoretisk uddannelse end nødvendigt for de fleste af disses virksomhed, og dernæst ville man nok udelukke mange, som i dag bliver fortrinlige ingeniører efter en kortere uddannelse.

For den anden hovedtypes vedkommende, den rent akademisk uddannede, er der i de senere år sket en deling ved oprettelsen af uddannelsen for akademiingeniører. Be-